

тоносния си мечъ всрѣдъ приятна сънна забрава на заблудения пжтникъ. И наистина, азъ лѣтно време много повече съмъ треперялъ по Рила и Пиринъ, отколкото сега въ дълбокия снѣгъ.

Наблизу нѣмаше вода и моитѣ приятели трѣбваше да топятъ снѣгъ въ едно малко канче. Но, вмѣсто вода, се получавахе нѣкаква отвратителна смѣсь отъ димъ, недогорѣли клечки и черна водоподобна течность. Ала въпрѣки това, бае Найдень се гордѣеше съ своето произведение и съ още по-голѣмо усърдие и вещина поддържаше своя жалкъ огнецъ презъ цѣлата дълга зимна нощъ.

Така прекарахме 13—14 часа на 1650 метра надморска височина. Развидѣли се чакъ къмъ 9 часа, когато бурята, що рева цѣла нощъ, се поуспокои. Завалѣ снѣгъ на голѣми парцали. Отново поехме пжтя си изъ Срѣдоцитѣ, гдето рѣдко стжпва човѣшки кракъ. А сѣкирата никога не е ломила девственитѣ имъ гори. Ущелието е глухо и изпълнено съ безкрайни водопади, изъ които съ мжка се свличаме, на мѣста съ помощта на вжжето.

Така вървѣхме цѣлъ день — втория Коледень день. Привечерь стигнахме дѣскорѣзницата, кждето намѣрихме топла стая и горещо гостоприемство.

Чудно приветливи и сърдечни сж нашитѣ планинци, съ своята рѣдка човѣчность.

И когато се върнахъ и разправихъ на внучето си дългитѣ ни патила, то заканително ме посѣветва:

— Дѣде, другъ пжтъ да не ходишъ по Коледа на Амбарица!

Признавамъ, че съветътъ е уменъ, но не мога да обещаая, че при идната Коледа нѣма да бжда на нѣкоя друга Амбарица.